

Sygn. akt VII U 1152/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 30 czerwca 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2016 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił ubezpieczonemu J. W. ponownego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2016 r. (decyzja ZUS z dnia 30 czerwca 2016 r., k. 246 a.r.).

Ubezpieczony J. W. w dniu 22 lipca 2016 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.. Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy mające w jego ocenie istotny wpływ na treść decyzji poprzez przyjęcie, że nie jest on niezdolny do pracy. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie renty z powodu błędu ZUS (odwołanie z dnia 22 lipca 2016 r., k. 2 – 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 lipca 2016 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która

orzeczeniem z dnia 27 czerwca 2016 r. uznała, iż badany nie jest niezdolny do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 30 czerwca 2016 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 sierpnia 2016 r., k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Powyższe świadczenie, zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2013 r. przysługiwało odwołującemu do dnia 31 maja 2016 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2013 r., k. 223 a.r.).

W dniu 28 kwietnia 2016 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 28 kwietnia 2016, k. 234-235 a.r.). W toku postępowania odwołujący został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 18 maja 2016 r. uznał badanego za zdolnego do pracy, analogicznej treści orzeczenie wydała Komisja Lekarska w dniu 27 czerwca 2016 roku na skutek sprzeciwu (orzeczenia, k. 237 a.r. i k-163 dokumentacji lekarskiej).

W oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał 30 czerwca 2016 r. decyzję (znak: (...)) i odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 30 czerwca 2016 r., k. 246 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, J. W. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 22 lipca 2016 r., k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2016 r., dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów: reumatologa, ortopedy oraz proktologa celem ustalenia, czy odwołujący jest po dniu 31 maja 2016 r. zdolny, czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres (postanowienie z dnia 9 sierpnia 2016 r., k. 7 a.s.).

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2017 r. Sąd uchylił postanowienie z 9 sierpnia 2016 r. w zakresie powołania biegłego proktologa (k. 60 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii nie stwierdził u odwołującego niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych po 31 maja 2016 r. W ocenie biegłego funkcja stawów kończyn dolnych, kończyn górnych i kręgosłupa jest zadowalająca. Jednocześnie biegły zaznaczył, iż ostateczny i decydujący głos w sprawie oceny zdolności do pracy będzie miała opinia biegłego reumatologa (opinia biegłego ortopedy z dnia 5 września 2016 r., k. 26 a.s.).

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń reumatologicznych odwołującego, Sąd Okręgowy uwzględnił ocenę biegłej sądowej lekarza specjalisty reumatologa dr K. W.. Zgodnie z opinią biegłej u odwołującego występują: seronegatywne zapalenie stawów, choroba zwyrodnieniowa stawów kręgosłupa i stawów obwodowych, dyskopatia wielopoziomowa bez cech zespołu korzeniowego oraz żylaki podudzia. Jednocześnie biegła stwierdziła, iż istniejące dysfunkcje w zakresie układu ruchu nie są podstawą do uznania chociażby częściowej niezdolności do pracy z przyczyn reumatologicznych po 31 maja 2016 r. (opinia biegłej reumatolog z dnia 28 listopada 2016 r., k. 41-42 a.s.).

Opinie zostały doręczone odwołującemu oraz pełnomocnikowi organu rentowego. Odwołujący w piśmie z dnia 4 stycznia 2017 r. wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania biegłych sporządzających opinie na okoliczność wyjaśnienia przyczyn uznania, iż nie przysługuje mu renta, w sytuacji gdy stan jego zdrowie nie poprawił się na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat (wniosek dowodowy z dnia 4 stycznia 2017 r., k. 50 a.s.).

Na rozprawie dnia 29 marca Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy odwołującego w zakresie przesłuchania na rozprawie biegłych sporządzających opinie. W ocenie Sądu opinie biegłych są wyczerpujące, oparte na aktach organu rentowego oraz dokumentacji lekarskiej, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że nie ma potrzeby by biegli zajmowali stanowisko na rozprawie (protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2017 r., k.64- 65 a.s.). Odwołujący się nie sformułował pisemnych zarzutów do opinii biegłych, nie wskazał też pytań na które biegli mogliby udzielić odpowiedzi w formie opinii uzupełniających.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie J. W. od decyzji organu rentowego z dnia 30 czerwca 2016 r. (znak: (...)) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest przepis art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono zatem warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że ubezpieczony nie spełnił podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej, mianowicie nie jest niezdolny do pracy.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: ortopedii i reumatologii i proktologii, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującego się.

Sąd oparł się na ustaleniach poczynionych w opiniach biegłych bowiem schorzenia opisywane przez odwołującego się znajdują się w zakresie ich specjalności. Biegli w sposób jednoznaczny i zgodny wskazali, iż w oparciu o posiadaną

dokumentację medyczną, badanie ubezpieczonego oraz okoliczności sprawy nie ma podstaw do tego, aby stwierdzić u J. W. choćby częściową niezdolność do pracy po 31 maja 2016r..

Analizując opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej ubezpieczonego i jego badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 2009 r. (II UK 106/09), w którym Sąd ten stwierdził, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy emerytalnej. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci akt rentowych oraz opinii biegłych sądowych - lekarzy specjalistów, J. W. nie wypełnił podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie nie jest on choćby częściowo niezdolny do pracy.

Ocena stanu zdrowia odwołującego się jednoznacznie zaprzeczyła istnieniu u niego niezdolności do pracy. Opierając się na opiniach powołanych w sprawie biegłych Sąd zważył, że u odwołującego się występują wprawdzie pewne dysfunkcje organizmu takie jak: seronegatywne zapalenie stawów, choroba zwyrodnieniowa stawów kręgosłupa i stawów obwodowych, dyskopatia wielopoziomowa bez cech zespołu korzeniowego oraz żylaki podudzia, jednakże nie są one tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że odwołujący na dzień wydania kwestionowanej decyzji w obszarze ortopedycznym oraz reumatologicznym był zdolny do pracy. Zdaniem Sądu odwołujący, pomimo występujących dysfunkcji w stanie zdrowia, nie ma znacząco ograniczonej możliwość prawidłowego wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami – co znajduje potwierdzenie w opiniach biegłych. W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący się z uwagi na stan zdrowia w dniu wydania zaskarżonej decyzji, nie spełniła przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt.1 ustawy emerytalnej, albowiem nie ma podstaw do uznania, że był on niezdolny do pracy.

W tym miejscu należy podkreślić, iż kumulacja schorzeń, choćby licznych nie oznacza upośledzenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy. Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy, a zatem nie wystarczy subiektywne odczucie tej osoby, że jest ona nadal niezdolna do pracy

Zdaniem Sądu wniosek dowodowy ubezpieczonego z dnia 4 stycznia 2017 r. nie zasługiwał na uwzględnienie. Odwołujący w toku sprawy nie przedstawił jakichkolwiek uzasadnionych argumentów, stanowiących podstawę do przeprowadzenia dowodu z przesłuchania biegłych sporządzających opinie. Nie kwestionował on prawidłowości przeprowadzonych badań ani treści przedstawionych opinii. Ubezpieczony nie wnosił też o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych, mogących mieć inny pogląd, co do jego stanu zdrowia. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych w sposób wszechstronny i nie budzący wątpliwości pozwoliły na ustalenie, że wnioskodawca w chwili obecnej jest zdolny do pracy. Sąd początkowo dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego proktologa opierając się na zawartym w odwołaniu stwierdzeniu o krwawieniu odbytu i wniosku odwołującego się. Po szczegółowym jednak zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i opiniami biegłych Sąd doszedł do wniosku, że dowód z opinii proktologa nie

jest konieczny do przeprowadzenia, skoro w dokumentacji lekarskiej i orzeczeniach lekarskich stwierdzono jedynie stan po usunięciu polipów z jelita grubego, a przyznanie uprzednio świadczenia rentowego wynikało z przyczyn reumatologicznych i ortopedycznych.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.